

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10SŽa/37/2014
Identifikačné číslo spisu:	1014200700
Dátum vydania rozhodnutia:	12.11.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hatalová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1014200700.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej PhD. a z členov JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Petra Paludu v právnej veci navrhovateľa: E. L., narodeného XX. H. XXXX, bez dokladov totožnosti, ID osoby: XXXXXX, štátneho príslušníka Republiky Pobrežie Slonoviny (ďalej len „Pobrežie Slonoviny“), podľa vlastného udania v krajine pôvodu naposledy bytom E., aktuálne s miestom pobytu Pobytový tábor Rohovce, zastúpeného pánom Mgr. Jurajom Köllnerom, advokátom, AK so sídlom Kocelova 14, Bratislava, proti odporcovi: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky - Migračný úrad, Pivonková 6, Bratislava o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu ČAS: MU-370-32/PO-Ž-2013 zo dňa 18. marca 2014, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/13/2014-35 zo dňa 6. augusta 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/13/2014-35 zo dňa 6. augusta 2014 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Konanie pred správnym orgánom

Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky - Migračný úrad (ďalej len „odporca“) rozhodnutím ČAS: MU-370-32/PO-Ž-2013 zo dňa 18. marca 2014 podľa § 13 ods. 1, § 13c ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia (ďalej len „zákon o azyle“ alebo ZA) navrhovateľovi neudelil azyl na území Slovenskej republiky a neposkytol mu doplnkovú ochranu.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že po vyhodnotení všetkých skutočností dospel k názoru, že v tomto prípade nebola preukázaná opodstatnenosť z obáv z prenasledovania z rasových, národnostných, náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, ako to vyplýva zo zákona o azyle.

Ďalej uviedol, že navrhovateľ (člen politickej strany Ľudový front Pobrežia Slonoviny - FPI) sa nikdy

nestretol s príslušníkmi Vládnej Republikánskej strany (RDR) a nemal s nimi žiadne problémy, pričom streľbu ku ktorej malo dôjsť pred jeho domom v apríli 2011 nie je možné považovať za perzekúciu. Poukázal na iba radové postavenie navrhovateľa v strane FPI. Pokiaľ ide o výrok, ktorým rozhodol o neposkytnutí doplnkovej ochrany navrhovateľovi tento odôvodnil tým, že nebol splnený ani jeden zo zákonných predpokladov jej poskytnutia. Svoje právne závery doplnil o informácie o krajine pôvodu navrhovateľa, na ktoré sa v rozhodnutí odvolal a ktoré aj identifikoval.

II.

Konanie pred súdom I. stupňa

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „súd“) rozhodol vec na základe súhlasu účastníkov konania bez pojednávania (§ 250f OSP) ako miestne a vecne príslušný súd (§ 246a ods. 2 OSP, § 21 ods.3 zákona o azyle, § 14 zák. č.371/2004 Z. z. v platnom znení) a za použitia § 250q ods. 2 OSP dospel k názoru, že napadnuté rozhodnutie odporcu je potrebné potvrdiť ako vecne správne.

Súd v prejednávanej veci dokazovanie nedoplnil. Oboznámil sa však s obsahom materiálu Č. p/Ref. no: MU-ODZS-2014/000123-002 z 27. januára 2014 (zo spisu odporcu ČAS: MU-550/PO-Ž-2011 vo veci 9Saz/14/2014), na ktorý navrhovateľ poukázal v podanom návrhu. Z jeho obsahu súd zistil, že z oblasti a mesta Abidjan nie sú zaznamenané žiadne bezpečnostné incidenty, že od marca roku 2013 neboli v Pobreží Slonoviny zaznamenané žiadne vážne incidenty a celkovo bolo zaznamenané zlepšenie krehkej bezpečnostnej situácie. Neistá bezpečnostná situácia zostáva problémom v západnej časti krajiny, kde pôsobia „Dózovia“ - tradiční lovci Pobrežia Slonoviny. Pred samotným prerokovaním a rozhodnutím veci sa podrobne oboznámil s obsahom prvostupňového správneho spisu ČAS: MU-370/PO-Ž-2013.

Krajský súd v Bratislave rozsudok odôvodnil nasledovne:

K námietke nedostatočne zisteného stavu veci:

Podľa názoru krajského súdu táto námietka nie je dôvodná. Odporca vykonal s navrhovateľom zákonným spôsobom vstupný pohovor v ktorom sa navrhovateľ podrobne vyjadril k dôvodom podanej žiadosti o azyl. S poukazom na prezentované dôvody odporca následne vyhladal a do spisu založil informácie o krajine pôvodu navrhovateľa pochádzajúce z rôznych zdrojov. Tieto sú obsahovo zamerané tak dôvody navrhovateľovej žiadosti o poskytnutie medzinárodnej ochrany, ako na otázky ev. vážneho bezprávia s ktorým by sa navrhovateľ mohol stretnúť v prípade návratu do svojej domovskej krajiny - konkrétne na zaobchádzanie s príslušníkmi opozičnej strany FPI, na bezpečnostnú situáciu v Pobreží Slonoviny a v Abidjane, na charakteristiku politických strán FPI a RDR, na možnosť repatriácie a na zaobchádzanie s navrátilcami, pochádzajúcimi z Pobrežia Slonoviny. Tieto sú obsahom komplexných materiálov Č.p/Ref. no: MU-ODZS-2013/000339-006, MU-ODZS-2013/000339-004, MU-ODZS-2013/000339-002.

K námietke rozporu obsahu spisu s napadnutým rozhodnutím:

Ani túto námietku krajský súd nevyhodnotil ako dôvodnú. Navrhovateľ v podanom opravnom prostriedku dôvodil, že konštatovanie odporcu o neexistencii násilia v oblasti Abidjanu je v rozpore s obsahom správ, nachádzajúcich sa v materiály Č.p/Ref. no: MU-ODZS-2014/000123-002. K tomuto konštatovaniu navrhovateľa je však potrebné poznamenať, že tieto navrhovateľom označené správy mapujú nálezy mŕtvol a ľudských pozostatkov pochádzajúcich z obdobia rokov 2010 a 2011, resp. hovoria o porušovaní ľudských práv spáchaných tradičnými lovcami „Dozos“, ktorí však pôsobia v západnej časti teritória Pobrežia Slonoviny a nie v Abidjane. Označený materiál však konštatuje, že z oblasti a mesta Abidjan nie sú zaznamenané žiadne bezpečnostné incidenty, že od marca roku 2013 neboli v Pobreží Slonoviny zaznamenané žiadne vážne incidenty a celkovo bolo zaznamenané zlepšenie krehkej bezpečnostnej situácie.

K námietke nesprávneho právneho posúdenia veci:

Podobne ako predchádzajúce námietky, ani táto námietka podľa názoru krajského súdu nie je dôvodná.

Vo vzťahu k výroku o neudelení azylu:

Ako to vyplýva z obsahu vykonaného pohovoru s navrhovateľom, tento bol radovým členom strany FPI - zabezpečoval bezpečnosť manifestácií. Nikdy nemal s nikým žiadne problémy, nebol trestne stíhaný. Po prezidentských voľbách (2010) v noci na 13. apríla 2011 ho zobudili výstrely pred jeho domom -

býval v mestskej štvrti Abidjanu Abobo. Navrhovateľ po výstreloch ušiel k strýkovi, u ktorého bol dva roky. Jeho strýko E., bývajúci v mestskej štvrti Abidjanu Cocody, mu povedal, že výstrely pochádzali od ozbrojených zložiek strany RDR, ktoré hľadali ľudí, ktorí pracovali pre stranu FPI. Z Pobrežia Slonoviny vycestoval 24. júla 2013 na základe rozhodnutia svojho strýka. V priebehu pohovoru uviedol, že v prípade návratu sa obáva príslušníkov strany RDR, ktorí by ho mohli zabiť.

K navrhovateľom opísanému príbehu krajský súd podkladal za potrebné uviesť, že navrhovateľ nevedel uviesť, kto a prečo na ulici strieľal. Z predneseného opisu tejto udalosti tiež vyplýva, že v túto noc sa nikto ani len nepokúsil vniknúť do domu navrhovateľa, alebo ho iným spôsobom atakovať. Tvrdenie strýka navrhovateľa o pôvodcoch a dôvodoch výstrelův naviac vyznieva účelovo, nakoľko navrhovateľov strýko nebol v čase tohto incidentu v dome navrhovateľa - naviac býva v inej časti Abidjanu, ktoré má cca 4-5 miliónov obyvateľov.

Predpokladom udelenia azylu podľa § 8 zákona o azyle je súčasné splnenie všetkých zákonných predpokladov (v čase odchodu z krajiny pôvodu žiadateľa o azyl). Teda existencia 1. opodstatnených 2. obáv z 3. prenasledovania z 4. rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo z dôvodu prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd. Ako to vyplýva z dôvodov žiadosti o azyl, prezentovaných navrhovateľom, tento prezentoval iba svoje obavy. Nikdy nemal žiadne problémy ani so štátnou mocou ani s inými subjektmi a teda objektívne nejestvuje opodstatnenosť jeho obáv. Nikdy nebol prenasledovaný a to z akéhokoľvek dôvodu. Pokiaľ sa navrhovateľ domnieva, že ako radový člen strany FPI by bol ohrozovaný členmi vládnucej strany RDR, takáto jeho obava nie je dôvodná, nakoľko (ako to bolo vyššie konštatované a ako to vyplýva aj z výpovede navrhovateľa) nikdy nemal žiaden problém s členmi strany RDR. K incidentu z 13. apríla 2011, ktorý navrhovateľ opísal v priebehu vstupného pohovoru je potrebné poznamenať, že navrhovateľ iba počul výstrely na ulici. Nevedel kto strieľal a ani to, čo bolo príčinou strelby. Nemal teda žiaden dôvod domnievať sa, že strelba súvisela s hľadaním členov strany FPI. Podobne ani jeho strýko nemohol (vzápätí po strelbe) tvrdiť, že strelba súvisela s hľadaním členov strany FPI členmi strany RDR, pretože pri strelbe prítomný nebol, naviac býval v úplne inej časti niekoľko miliónového mesta Abidjan. Navyše, krajský súd poznamenal, že navrhovateľ bol iba radovým členom strany FPI, nebol príslušníkom ozbrojených milícií tejto strany. Ak teda odporca dospel k záveru, že navrhovateľ nesplnil zákonné predpoklady udelenia azylu podľa § 8 zákona o azyle, jeho právny záver je dôvodný a správny.

Vo vzťahu k výroku o neposkytnutí doplnkovej ochrany:

Znaky vážneho bezprávia, ktoré je predpokladom poskytnutia doplnkovej ochrany, sú jednoznačne definované v ust. § 2 písm. f) zákona o azyle. Z výpovede navrhovateľa vyplýva, že nebol v krajine svojho pôvodu nikdy trestne stíhaný, nebol mu uložený trest smrti a nikdy nebol objektom neľudského, či ponižujúceho zaobchádzania alebo trestania. Niet preto žiadneho dôvodu domnievať sa, že by mu v prípade návratu hrozili tieto formy vážneho bezprávia. Ako to vyplýva z obsahu vyhľadaných informácií o krajine pôvodu navrhovateľa, nehrozí mu ani zlé zaobchádzanie v prípade návratu ako repatrianta a to ani ako člena strany FPI. Sám navrhovateľ totižto uviedol, že bol iba radovým členom tejto politickej strany, ktorý pri demonštráciách v dave demonštrantov dohliadal na bezpečnosť. Nebol členom žiadnej z ozbrojených milícií strany FPI, nikdy sa nedopustil žiadneho protiprávneho konania. Ako to je ďalej zrejmé z obsahu správ o Pobreží Slonoviny, resp. o Abidjane, aktuálne tam neprebíha žiaden medzinárodný či vnútroštátny ozbrojený konflikt. Z uvedeného je teda zrejmé, že nejestvuje žiaden dôvod, na základe ktorého by bolo možné konštatovať, že by navrhovateľovi v prípade návratu do krajiny pôvodu hrozilo vážne bezprávie. Ak teda odporca navrhovateľovi neposkytol ani doplnkovú ochranu, jeho rozhodnutie je správne a je v súlade so zákonom.

Pretože odporca dostatočným a zákonným spôsobom zistil stav vecí, napadnuté rozhodnutie nie je v rozpore s obsahom spisu a pretože odporca zistený skutkový stav vecí správne vyhodnotil, keď navrhovateľovi neposkytol žiadnu z foriem medzinárodnej ochrany, krajský súd dospel k názoru, že napadnuté rozhodnutie odporcu je potrebné potvrdiť ako správne a zákonné.

III.

Odvolanie a vyjadrenie odporcu

Proti rozsudku krajského soudu podal navrhovatel, prostřednictvím svého právního zástupce, odvolání, v kterém uvedl, že krajský soud dospěl na základě vykonaných důkazů k nesprávným skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2, písm. d/ OSP).

V odvolání uvedl, že odůvodnění, kterým odporca ako aj súd konštatujú, že bezpečnostná situácia na Pobreží Slonoviny je krehká, ale dochádza k jej zlepšovaniu a navrhovateľovi po návrate do domovskej krajiny nič nehrozí, je v rozpore s viacerými informáciami, nachádzajúcimi sa v spise. Ako príklad navrhovateľ uviedol zdroj: Integrated Regional Information Networks (IRIN), Ivoirian refugees in Ghana and Togo fear reprisal, 19 december 2013 (dostupné na: <http://www.refworld.org/docid/52ce7a554.html>). citát:

„Strach z odvety bráni tisíciam obyvateľov Pobrežia Slonoviny k návratu do Pobrežia Slonoviny z Ghany a Toga, kde hľadali útočisko v nadväznosti na sporné prezidentské voľby 2010-2011.

Z 12 500 obyvateľov Pobrežia Slonoviny, ktorí utiekli do oboch krajín sa len 710 sa vrátilo domov podľa štátnej služby pre pomoc utečencom a osôb bez štátnej príslušnosti ľudí (Saara).

Niektorí utečenci povedali IRIN, že hlavným dôvodom, prečo sa nevrátili domov je strach z armády PS. Väčšina vojakov sú bývalí povstanci, ktorí podporovali súpera Gbaagba, Alassane Ouattara, ktorý je teraz prezidentom. Armáda Republican Forces of Côte d'Ivoire (FRCI), bola obvinená zo zneužívania, vrátane svojvoľného zatýkania a mučenia.“

„Keď sa vrátite domov, je to ako by niektorí ľudia čakali, aby ťa zabili. Čakajú chvíľu pred tým, než si pre teba prídu. Niektorí ľudia sa už nikdy nevrátia," povedal Bernard Kablan, bývalý študent s bydliskom Youpougon, pro-Gbagbovej štvrť v Abidjane. Hovoril pre IRIN z Ghany.

„V septembri, traja z nás sa vrátili do Abidjanu. O dve noci, vojaci FRCI prišli do nášho domu. Hrozba bola skutočná, a my sme sa rozhodli utiecť ešte raz do Ghany. Za týchto okolností je ťažké si myslieť na návrat, aj keď vieme, že môžu vyšetrovať, kde sa teraz nachádzame“, povedal Kablan.

Adrien Koné, ktorý povedal, že bol horlivým členom mládežníckeho hnutia, tiež povedal, že musel utiecť späť do Ghany kvôli obavám z odvetných opatrení zo strany vojsk FRCI.

„V Abidjane som mal pocit, že som bol neustále sledovaný. V mojej štvrť ľudia, ktorí tvrdia že všetci z FRCI boli informovaní o mojom návrate. Nakoniec som ostal len dve noci pred návratom do Accra“, líčil Koné.“

Navrhovateľ ďalej dôvodil tým, že je pravdou, že najťažšie a najtvrdšie obdobie zažilo obyvateľstvo Pobrežia Slonoviny v rokoch 2010/2011, v rámci tzv. povolebného násillia, avšak ako vyplýva aj z aktuálnych správ, práve voči či už skutočným alebo domnelým prívržencom predchádzajúceho režimu sa sankcie a neľudské zaobchádzanie uplatňuje doteraz, či už zo strany oficiálnych alebo pololegálnych ozbrojených síl, ako dokumentuje aj zdroj Amnesty International z januára tohto roku:

Zdroj: Amnesty International, Côte d'Ivoire: Militia leader accused of crimes against humanity must be detained lawfully, 17 January 2014 (dostupné na:) “Takmer tri roky po ukončení povolebnej krízy, ktorá mala za následok takmer 3000 mŕtvych, známi alebo podozriví priaznivci bývalého prezidenta Faurenta Gbagba, sú naďalej obeťami porušovania ľudských práv, ako je napríklad dlhodobé zadržiavanie bez pravidelného prístupu k právnikom a príbuzným.

V uplynulých dvoch rokoch Amnesty International zdokumentovala stovky prípadov jednotlivcov, ktorých držali vo väzbe niekoľko mesiacov bez prístupu k príbuzným alebo právnikom, z dôvodu ich skutočnej alebo údajnej pomoci bývalému prezidentovi Gbagbo.

Sily républicaines de Côte d'Ivoire (FRCI), republikánske sily z Pobrežia Slonoviny, národná armáda) a vojenská polícia boli zodpovední za početné prípady porušovania ľudských práv po zatknutí a zadržiavaní jednotlivcov mimo právneho rámca, z dôvodu etnickej a politickej príslušnosti.“

Vyššie uvedené informácie sú súčasťou prvostupňového správneho spisu ČAS: MU-370/PO-Ž-2013.

V jednotlivostiach týkajúcich sa profilu navrhovateľa, podkladov rozhodnutia odporcu a odôvodnenosti navrhovateľovej žiadosti o poskytnutie medzinárodnej ochrany sa navrhovateľ pridržiaval znenia opravného prostriedku navrhovateľa zo dňa 2. mája 2014.

Podľa názoru navrhovateľa on sám spĺňa podmienky na udelenie medzinárodnej ochrany v Slovenskej republike, a to jednak podmienky na udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle, pretože má opodstatnené obavy z prenasledovania z dôvodov zastávania určitých politických názorov, ako aj podmienky na poskytnutie doplnkovej ochrany, pretože by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, v podobe mučenia alebo neľudského alebo ponižujúceho

zaobchádzania alebo trestu, ktoré mu individuálne hrozí ako členovi FPI.

Na základe vyššie uvedeného navrhol navrhovateľ, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. 9Saz/13/2014-35, zo dňa 6. augusta 2014, zmenil tak, že rozhodnutie odporcu č. ČAS: MU-370-32/PO-Ž-2013 zo dňa 18. marca 2014 zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie.

K podanému opravnému prostriedku odporca uviedol, že v odvolaní právny zástupca menovaného nepredložil žiadne relevantné dôkazy vzťahujúce sa na predmetnú žiadosť a neuviedol ani také skutočnosti, ktoré by mali mať vplyv a boli by opodstatnené na zrušenie rozsudku krajského súdu, a tým aj rozhodnutia správneho orgánu v časti výroku o neudelení azylu alebo v časti výroku o neposkytnutí doplnkovej ochrany menovanému. Vychádzajúc z navrhovateľovej výpovede a z dostupných informácií o jeho krajine pôvodu sa menovaný nikdy nestretol s príslušníkmi vládnej politickej strany RDR, pričom s nimi nemal ani žiadne problémy. Treba tiež poznamenať, že menovaný bol iba radovým členom politickej strany FPI, pričom streľbu, ku ktorej malo dôjsť pred jeho domom, nemožno považovať za perzekúciu. Sám nedokázal uviesť, kto bol iniciátorom streľby, mal sa to dozvedieť od svojho strýka, ktorý sa však v uvedenej chvíli na mieste incidentu nezdržoval. Taktiež, ako bolo zistené z dostupných informácií, od marca roku 2013 nedošlo k zaznamenaniam žiadnych bezpečnostných incidentov v meste Abidjan ani v okolí tohto mesta, pričom bolo naopak zaznamenané zlepšenie bezpečnostnej situácie v tejto oblasti. Problematická situácia zostáva iba v západnej časti teritória Pobrežia Slonoviny. Odporca založil do spisu ČAS: MU-370/PO-Ž-2013 taktiež informácie týkajúce sa navrátilcov so zameraním sa na zaobchádzanie s príslušníkmi opozičnej strany FPI, možnosť ich repatriácie, pričom sa zamerával aj na charakteristiku oboch politických strán - FPI a RDR. Navrhovateľ vo svojej žiadosti o udelenie azylu prezentoval iba svoje obavy, pričom nikdy nemal problémy so štátnou mocou ani inými subjektmi, preto objektívne nejestvuje opodstatnenosť jeho obáv z perzekúcie. Treba poznamenať, že nikdy nebol zo žiadneho dôvodu prenasledovaný a taktiež nemal žiadne problémy ani s príslušníkmi politickej strany RDR, preto nie je dôvodná jeho obava, ako radového člena strany FPI, že by ho mohli ohrozovať členovia strany RDR. Odporca má za to, že v navrhovateľovom prípade neboli splnené podmienky na udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle ani na poskytnutie doplnkovej ochrany podľa § 13a zákona o azyle. V krajine pôvodu nebolo proti nemu vedené trestné konanie, ani nebol väznený. Nikto z politickej strany RDR ho osobne nekontaktoval, ani sa mu ničím nevyhrážal, nikým nebol napadnutý, ani mu nebolo nijako ublížené. Menovaný nebol vystavený mučeniu, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu. Na základe vyššie uvedených skutočností považoval odporca podaný opravný prostriedok za neodôvodnený a účelový.

IV.

Konanie pred odvolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel jednomyselne k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 12. novembra 2014 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

V zmysle § 21 ods. 11 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov Ministerstvo vnútra SR ku dňu 31. decembra 2012 zrušilo okrem iných, aj rozpočtovú organizáciu - Migračný úrad Ministerstva vnútra SR a v zmysle § 21 ods. 13 zákona č. 523/2004 Z. z. práva a povinnosti zrušených rozpočtových organizácií prešli dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra SR. Na základe citovaných právnych noriem má Najvyšší súd Slovenskej republiky preukázané, že do postavenia Migračného úradu MV SR ako pôvodne žalovaného správneho orgánu nastúpilo z titulu zákonných zmien Ministerstvo vnútra SR. Preto bude s týmto právnym nástupcom ďalej konané na strane žalovaného správneho orgánu - odporcu. Pod všeobecným označením odporca je potom nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho právneho nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na

území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa § 8 zákona o azyle ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý

a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo

b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Podľa § 9 zákona o azyle ministerstvo môže udeliť azyl z humanitných dôvodov, aj keď sa v konaní nezistia dôvody podľa § 8.

Podľa § 10 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,

b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo

c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí.

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky.

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13a zákona o azyle ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR a o neposkytnutí doplnkovej ochrany. V medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v oprávnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Na tomto mieste je potrebné zdôrazniť, že odporca vyhodnotil dôvody žiadosti o azyl i doplnkovú ochranu ako také, ktoré nemožno subsumovať pod niektorý zo zákonom predpokladaných dôvodov pre udelenie azylu relevantných v zmysle § 8 zákona o azyle.

S dôvodmi uvedenými a podrobne rozobratými v napadnutom rozsudku, sa aj odvolací súd stotožnil a priklonil na stranu odporcu, pokiaľ ide o neudelenie azylu. Navrhovateľ musí splniť podmienky uvedené v § 8 zákona o azyle. Krajský súd v Bratislave v napadnutom rozsudku, odcitovanom v niektorých častiach, týkajúcich sa najmä skutkového stavu veci, doslova odvolacím súdom v tomto rozsudku, uviedol, z akého dôvodu nepovažoval navrhovateľa za ohrozenú osobu pre nočné strieľanie pred jeho domom.

Uviedol tiež, že odporca sa náležite a v súlade so zákonom vypořiadal s neudelením azylu z dôvodov situácie v krajine pôvodu, a to najmä z najaktuálnejších informácií, nie z roku 2010 a 2011, ako sú uvedené aj v odvolaní.

Odvolací súd k tomu dodáva, že na poskytnutie azylu i doplnkovej ochrany, sa v zmysle zákonných ustanovení vyžaduje odôvodnená, nie teda akákoľvek obava. To znamená, že obava z prenasledovania musí reálne hroziť, nemôže byť fiktívna.

Bez dôvodných tvrdení o reálnej hrozbe vážneho bezprávia takúto konštrukciu nemožno akceptovať.

Postupujúc podľa zákona a hodnotiac individuálne žiadosť navrhovateľa správne a v súlade so zákonom konštatovali i odporca i krajský súd, že navrhovateľom neboli splnené podmienky pre udelenie azylu ako i pre poskytnutie doplnkovej ochrany. Je zrejmé, ako uviedol krajský súd, že nejestvuje žiaden dôvod, na základe ktorého by bolo možné konštatovať, že by navrhovateľovi v prípade návratu do krajiny pôvodu hrozilo vážne bezprávie.

Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil. Stotožnil sa totiž so závermi prvostupňového súdu

Krajský súd presvedčivo vysvetlil dôvody uvedené doslova v tomto rozsudku, pre ktoré považoval napadnuté rozhodnutie odporcu za zákonné v časti neudelenia azylu a neposkytnutí doplnkovej ochrany.

Na ne Najvyšší súd Slovenskej republiky odkazuje v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 OSP, podľa ktorého, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolacie dôvody navrhovateľa neakceptoval sčasti pre ich neaktuálnosť, ale najmä pre nevyhnutnosť individuálneho prístupu k vybavovaniu každej žiadosti o azyl.

V.

Trovy konania

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP, prihliadajúc na skutočnosť, že navrhovateľ v konaní úspešný nebol a odporcovi náhrada trov konania nepatrí, preto súd účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.